

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023271 19 Кж
Бања Лука, 20.05.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као председника вијећа, Даниеле Миловановић и др Велька Икановића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.Т. због кривичног дјела примање мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама Републичког јавног тужилаштва Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука и браниоца оптуженог, адвоката А.К. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 023271 18 К од 20.02.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.05.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе Републичког јавног тужилаштва Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука и браниоца оптуженог М.Т., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 023271 18 К од 20.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 11 0 К 023271 18 К од 20.02.2019. године, оглашен је кривим оптужени М.Т. због кривичног дјела примање мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), те му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 3 (три) године не изврши ново кривично дјело. На основу одредбе члана 44. став 2. и 49. став 2. КЗ РС, оптуженом је као споредна казна изречена и новчана казна у износу од 1.500,00 КМ (хиљадуипетстотина конвертибилних марака) коју је дужан платити у року од једног мјесеца од дана правоснажности пресуде, а уколико у наведеном року не плати казну, нареди ће се принудно извршење у поступку који је прописан законом, а уколико новчана казна не буде наплаћена путем принудног извршења у року од једне године, тај суд ће донијети одлуку о замјени новчане казне казном затвора на начин да се за сваких започетих 50 конвертибилних марака занијени једним даном казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 319. став 5. у вези са чланом 83. КЗ РС од оптуженог је одузета имовинска корист у износу од 50 еура или у противриједности од 97,50 КМ, прибављења извршењем кривичног дјела, који новчани износ оптужени има вратити оштећеном Е.Г., док је на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС) у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) истог закона, оптужени обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 200,00 КМ, који трошкови се односе на приступ свједока на главни претрес и судски паушал износ од 150,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде, жалбу су, благовремено, изјавили Републичко јавно тужилаштво Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука (у даљем тексту: тужилац) и бранилац оптуженог, А.К. из Б.Л. Жалба тужиоца је изјављена због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се оптуженом због почињеног кривичног дјела примање мита из члана 319. став 2. КЗ РС, изрећи безусловна казна затвора у дужем трајању од утврђене казне затвора из побијане пресуде, а у границама казне прописане за то дјело, те изрећи новчана казна као споредна у већем износу.

Жалба браниоца оптуженог изјављена је из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се донијети одбијајућа пресуда у складу са одредбом члана 311. став 1. тачка њ) у вези са чланом 297. ЗКП РС или да се донесе ослобађајућа пресуда или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци и роком провјере од 2 (двје) године, без изрицања новчане казне као споредне казне или да новчана казна не буде већа од 1.000 КМ.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио одговор на жалбу браниоца оптуженог.

Разматрајући побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке в), г), њ) и к) и став 2. ЗКП РС. Указује се да је одбрани ускраћено да на главном претресу употребљава свој језик и да на свом језику прати ток главног претреса из члана 8. ЗКП РС, на повреду права на одбрану оптуженог, те се истичу приговори да је суд повриједио прописе кривичног поступка о постојању одобрења надлежног органа, да је изрека побијане пресуде неразумљива, противријечна сама себи и њеним разлозима и да у истој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, као и на неправилну примјену појединих одредаба процесног кривичног закона, које су по ставу ове жалбе били од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело примање мита из члана 319. став 2. КЗ РС, за коју је побијаном пресудом оглашен кривим, а што је све за посљедицу, по ставу жалбе, довело до повреде Кривичног закона

Обе жалбе пресуду побијају и због одлуке о кривичној санкцији, те жалбом браниоца се побија и одлука о одузимању имовинске користи. Жалба тужиоца истиче да се изреченом условном осудом и висином изречене новчане казне као споредне, не може постићи сврха кажњавања, док жалба браниоца сматра да су кривичне санкције превисоко одмјере и да првостепени суд није могао од оптуженог одузети имовинску корист, тврдњом да није доказано да је оптужени исту стекао.

Супротно жалбеним приговорима браниоца, због чињенице да је проведен доказ-овјерена фотокопија потврде о регистрацији (саобраћајна дозвола) на словеначком језику, првостепени суд није починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке в) и г) и став 2. ЗКП РС. Наиме, одредбом члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС је између осталог прописано да постоји битна повреда одредаба кривичног поступка ако је оптуженом, браниоцу или оштећеном, противно његовом захтјеву, ускраћено да на главном претресу употребљава свој језик и да на свом језику прати ток главног претреса из члана 8. овог закона. Одредбом члана 8. ЗКП РС прописано је да су у кривичном поступку у равноправној употреби службени језици РС– језик српског народа, језик бошњачког народа и језик хрватског народа, да странке, свјedoци и остали учесници у поступку имају право да се служе матерњим језиком или језиком који разумију, а ако лице не разумије један од службених језика РС, обезбједиће се усмено превођење онога што оно, односно други износе, као и исправа и другог писаног доказног материјала. Одредбом члана 9. ЗКП РС је између осталог прописано да се поднесци суду и другим органима које учествују у поступку, достављају на службеним језицима из члана 8. став 1. овог закона.

У конкретном случају, одбрана на претресу пред првостепеним судом није поднијела захтјев да употребљава свој језик и да на свом језику прати ток главног претреса из члана 8. ЗКП РС, због чега су без основа жалбени приговори о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка в) ЗКП РС. Надаље, наведени доказ - саобраћајна дозвола, је издат од стране надлежног органа РС1, исти је доиста, на словеначком језику, међутим, садржај овог доказа је потпуно разумљив и јасан и за лица која не говоре словеначки језик, јер подаци у овој потврди су, између осталог: име и презиме власника, односно, корисника возила, а то је Е.Г., регистарска ознака возила (ЦЕЗЈ-432), датум регистрације (09.10.2018.), стално пребивалиште (Ц., ...), врста и тип возила Ауди ААВБФ1 – ФМ52ДХР8Е500), облик надоградње (АЦ караван). Дакле, сви наведени подаци су разумљиви јер потпуно идентични подаци се наводе и у саобраћајним дозволама које издају надлежни органи у РС. Осим тога, сви ти подаци су исти не само на језицима који су у службеној употреби у РС, већ и на свим другим страним језицима, па се такве дозволе користе приликом преласка граница између свих држава. И коначно, одбрана нити у жалби, нити приликом извођења овог доказа на претресу пред првостепеним судом, није указала шта то конкретно не разумије од података наведених у овом доказу, нити је током првостепеног поступка имала примједбе на овај изведени доказ. Стога су без основа жалбени приговори да је побијана

пресуда заснована на битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке в) и г) и став 2. ЗКП РС.

Без основа су и жалбени приговори браниоца у основи побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) и став 2. ЗКП РС. Наиме, одредбом члана 268. став 1. ЗКП РС прописано је да се о раду на главном претресу води записник, те ако је главни претрес сниман у складу са чланом 66. истог закона, препис предузете радње ће се на захтјев странака и браниоца доставити странкама и браниоцу најкасније у року од три дана од предузете радње на главном претресу. У конкретном случају, главни претрес је сниман уређајем за аудио-визуелно снимање. Бранилац је поднеском од 07.02.2019. године затражио од првостепеног суда да му се омогући прибављање тонског записа са главног претреса одржаног дана 11.12.2018. године. Након тога, на наставку главног претреса и до окончања истог, па ни у току рока за жалбу, бранилац није обавјестио суд да не може отворити ЦД који је добио од суда и да због тога не може сазнати тонски садржај главног претреса, нити је од првостепеног суда затражио препис снимка главног претреса, како је то прописано наведеном одредбом члана 268. став 1. ЗКП РС. Осим тога, супротно жалбеним наводима, одредбом члана 67. ЗКП РС изричито је прописано да се за записник о главном претресу примјењују одредбе члана 268. и 269. ЗКП РС, а не одредба члана 63. истог закона. Надаље, у смислу члана 268. ЗКП РС, суд је у обавези да препис снимка са главног претреса, достави странкама и браниоцу, само на њихов захтјев, дакле, супротно жалбеним тврдњама, суд нема обавезу да странке и браниоца поучава о наведеном, па како такав захтјев оптужени и његов бранилац нису доставили суду, то су без основа жалбени приговори о повреди права на одбрану оптуженог, као и о повреди из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Неосновани су и жалбени приговори браниоца којима се истиче да је побијана пресуда заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка њ) ЗКП РС, тврдњом да тужилаштво није прибавило одобрење за гоњење од надлежног органа, обзиром да жалба сматра да оптужени има право на имунитет, јер се као припадник МУП-а РС налази у оквиру Мировне мисије Уједињених нација на Кипру. Наиме, са једне стране, из дописа Министарства правде РС, произилази да је то Министарство доставило упит МУП-у РС, обзиром да је оптужени као полицијски службеник рјешењем МУП-а РС упућен у Мировну мисију, док из дописа МУП-а РС од 10.01.2019. године, произилази да право на имунитет није прописано чланом 23. Правилника о поступку упућивања припадника полицијских служби у БиХ у операције подршке миру и друге активности у иностранству, избору и обуци, правима и обавезама и одговорностима, поступању припадника полицијских служби током трајања операције подршке миру и по повратку из операције подршке миру о правима, обавезама и одговорностима команданта контингента („Службени гласник Босне и Херцеговине“, број: 93/06 и 24/08). Са друге стране, чак и када би оптужени имао право на имунитет, онда се он на претресу пред првостепеним судом морао позвати на тај имунитет, што је пропустио да учини. С тога су без основа жалбени приговори да је побијана пресуда заснована на битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка њ) ЗКП РС.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противријечна самој себи, а ни њеним разлозима и образложење пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за

правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, у дијелу изреке побијане пресуде „...истом поново саопштава да је починио прекршај за који је, између осталог, прописана новчана казна и одузимање возачке дозволе и притом се обраћа ријечима: „Господине Г., да не правимо проблеме и вама и нама, да скратимо муке, даћете на кафу и проблем да буде ријешен“, након чега истом кроз прозор полицијског возила пружа новине како би у њих ставио новац, што је Г. и учинио тако што је из новчаника извадио новчаницу у апоену од 50,00 еура, ставио у новине и вратио му, а овај је потом Г. вратио возачку дозволу“, садржан је директни умишљај, као облик виности оптуженог. Осим тога, чињеница да је у изреци побијане пресуде наведено „Ауди А4“, а у образложењу исте „Ауди А4“ караван, не значи да је изрека противријечна њеним разлозима, како то погрешно сматра жалба браниоца, јер је очигледно да се ради о возилу марке „Ауди А4“, а караван је облик надоградње и то не представља одлучна чињеница. Исто тако, нема противријечности и у дијелу изреке побијане пресуде гдје се наводи шта је оптужени рекао оштећеном са разлозима пресуде, како то погрешно сматра ова жалба.

Неосновани су и жалбени приговори браниоца, којима се истиче да је Акт Граничне полиције БиХ незаконит доказ. Наиме, доказ Граничне провјере над лицима: појединачна-табеларна, достављен је уз пропратни акт Граничне полиције број: 17-05-2 04-7-8321-1/18-289 од 11.09.2018. године, који је у оригиналу и који садржи печат и потпис овлаштеног лица и у њему је наведено да се као прилог доставља испис, а то је управо доказ чију законитост оспорава ова жалба.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело примање мита из члана 319. став 2. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Супротно приговорима изнесеним у жалби браниоца, чињенична утврђења побијане пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело за које се терети. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, побијана пресуда је посебно анализирао садржај исказа свједока Е.Г., који у цијелости потврђује наводе оптужнице да је инкриминисаног дана око 18.00 часова, у К., у непосредној близини граничног прелаза, на раскрсници путева Н.Г. – К.Д. - РХ, оптужени поступајући као полицијски службеник извршио заустављање и контролисање возила марке и типа „Ауди А4“, регистарских ознака ЦЕ 3Ј 432 (РС), којим је управљао Е.Г., крећући се из правца граничног прелаза, којом приликом је истом саопштио да је починио саобраћајни прекршај проласком кроз црвено свјетло, односно поступањем супротно наредбама полицијског службеника који је регулисао саобраћај у раскрсници, након чега је од свједока Г. захтијевао да своје возило паркира на оближњи паркинг који се налази двадесетак метара од мјеста заустављања, узео му возачку дозволу и наредио да, након што паркира возило, дође до полицијског возила које се налазило паркирано у улици на самој раскрсници, па након што је Г. тако поступио и

дошао до полицијског возила, истом поново саопштио да је починио прекршај за који је, између осталог, прописана новчана казна и одузимање возачке дозволе и притом му је ракао да скрате муке, да да на кафу и да ће проблем бити ријешен, након чега је истом кроз прозор полицијског возила пружио новине како би у њих ставио новац, што је Г. и учинио тако што је из новчаника извадио новчаницу у апоену од 50,00 еура, ставио у новине и вратио му, а овај је потом Г. вратио возачку дозволу, па након што се Г. вратио према свом возилу, сјео у исто и наставио пут, послје пола сата назвао је Полицијску станицу К. и пријавио овај догађај.

Након тога је побијана пресуда исказ напријед наведеног свједока правилно оцијенила као вјеродостојним, закључивши да је исти увјерљив и истинит, те је затим тај исказ довела у везу са осталим доказима и то прије свега са видео снимком надзорне камере, која се налазила на објекту кладонице „М.“ у улици ..., који снимак у битном, потврђује наводе свједока Г. Тако се на снимку у 18:03:18 јасно види да полицијски службеник који се налазио на тротоару, улази у раскрсницу, прелази дио раскрснице и подизањем руке даје знак којим зауставља путничко моторно возило које својим изгледом упућује на врсту возила „Ауди А4“ караван, које возило је по тврдњама свједока Г.а возио управо он, тада нешто разговара са полицајцем у времену од 30 секунди, а након тога полицијски службеник одлази до службеног возила и сједа у возило, а у 18:05:03 часова полицијском возилу у које је претходно ушао полицајац, прилази лице, стаје поред полицијског возила са возачеве стране и ту се задржава све до 18:07:58 часова, када одлази у правцу којим је претходно дошао. На снимку је видљиво да полицијски службеници у 18:09:15 часова мијењају позиције, тако што полицијски службеник који је регулисао саобраћај од тренутка када су стигли на раскрсницу излази из раскрснице док га замјењује други полицијски службеник који је до тада стајао на тротоару улази у полицијско возило, а док у 18:41:23 часа оба полицијска службеника улазе у полицијско возило и сједе у истом до 18:48:31 часова, када одлазе са раскрснице у којој су регулисали саобраћај. Да се заиста радило о возилу „Ауди А4“ караван, произилази и из дјела снимка на којем се види да у 18:37:00 часова, полицијски службеник зауставља исти тип возила, а из акта „Контролисани учесници“, као и из службене забиљешке Управе за ... Јединице за ... Бања Лука број 03/1-57/18 од 16.05.2019. године, произилази да се ради о возилу марке „Ауди А4“, караван, власништво С.Ш. из Б.К., дакле исте марке, модела и типа, као и возило, којим је критичног дана управљао свједок Г.. Затим је побијана пресуда исказ свједока Г. довела у везу и са актом Граничне полиције БиХ од 11.09.2018. године, из којег произилази да је Е.Г. дана 11.03.2018. године, у 18:03 часова ушао у Босну и Херцеговину на прелазу К.

Надаље, супротно жалбеним наводима браниоца, правилно је оцјењен и исказ свједока Р.М., тако што је прихваћен дио његовог исказа да су критичног дана и у критичном времену, он и оптужени контролисали саобраћај на предметној раскрсници у К., која је у непосредној близини граничног прелаза, и у том дијелу, његов исказ је сагласан са исказом свједока Г. У преосталом дијелу, исказ свједока М. није од утицаја на правилност закључка првостепеног суда, обзиром да је овај свједок у вријеме вођења разговора између оптуженог и свједока Г., регулисао саобраћај у раскрсници, био је на удаљености од око 20 метара од полицијског возила, које је било паркирано у споредној улици. Околност да су у том периоду заустављали и друга возила, никако не значи да је у инкриминисаном времену неко од њих пришао полицијском возилу, а не свједок Г., како то жалба браниоца истиче, јер из снимка видео надзора произилази да након заустављања других возила, ни оптужени, а ни свједок М., не одлазе и не улазе у

полицијско возило, већ само у овом случају, те у случају контролисања и заустављања возила којим је управљало лице С.Ш., који је евидентиран као контролисани учесник у саобраћају.

Дакле, побијана пресуда је анализирао сваки наведени доказ, као и све остале доказе, како оптужбе, тако и одбране, оцјенила је и вјеродостојност противрјечних доказа, те је затим све спроведене доказе правилно оцјенила, дајући ваљане разлоге због чега прихвата, а због чега не прихвата поједине доказе, које разлоге у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац на њих упућује. Притом, чињеница да и радње које је предузео свједок Г., би могле представљати кривично дјело, не умањује вјеродостојност његовог исказа. Ово стога што је овај свједок, супротно жалбеним наводима браниоца прописно упозорен да није дужан да одговара на постављена питања ако би га истинит одговор изложио кривичном гоњењу, па цијенећи да свједок Е.Г. и не познаје оптуженог, не постоји никакав мотив да лажно пријави оптуженог и да свједочи против њега, то је, по оцјени овог суда, правилно првостепени суд поклатио вјеру његовом исказу, при чему је ирелевантно да ли је он требао или није требао, прије свједочења, положити заклетву.

Осим тога, веома је упитно због чега уште оптужени захјтева од претпостављених да претресу и њега и службено возило, када још није ни знао разлог позивања од стране претпостављеног, нити да га је оштећени пријавио, на шта указује жалба браниоца.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори браниоца оптуженог у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде, садрже сва битна обиљежја кривичног дјела примање мита из члана 319. став 2. КЗ РС.

Неосноване су и жалбе тужиоца и браниоца оптуженог у дијелу у којем се побија пресуда због одлуке о кривичним санкцијама. Наиме, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптуженог и то првенствено, чињеница да до сада није осуђиван, да се ради о лицу који је више пута награђивано као полицијски службеник. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело примање мита из члана 319. став 2. КЗ РС (казна затвора од једне до осам година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те степен кривичне одговорности оптуженог и јачину угрожавања, односно, повреде заштићеног добра, овај суд налази да је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, са роком провјере од 3 (три) године, те новчана казна у износу од 1.500,00 КМ, изречене побијаном пресудом, потребне и довољне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС. С тим у вези, овај суд наглашава да и поред основаности приговора из жалбе браниоца да је првостепени суд цијенио као отежавајуће, околности које претстављају биће предметног кривичног дјела, међутим, то по оцјени овог суда, не би утицало на изрицање мање условне осуде, нити мање новчане казне оптуженом, од оних изречених побијаном пресудом.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима браниоца, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно поступио када је од оптуженог одузео имовинску корист, а на основу одредбе члана 319. став 5. у вези са чланом 83. КЗ РС у износу од 50 еура или у противриједност 97,50 КМ (деведесетседам и по конвертибилних марака), након што је правилно утврдио да је иста прибављења извршењем кривичног дјела.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић